

Húsvét III. Vasárnapja – 2013. április 14.

Néhány fiatal túrázni indult a hegyekbe. Egyikük elvileg jól ismerte a túraösvényt, amelyet végig akartak járni, hiszen már többször végigment rajta. Azonban egy félnapnyi gyalogolás után hirtelen elbizonytalanodott. „Nem, erre soha nem jártam. Ez nem az az út. Eltévedtünk.” – gondolta. Szégyenkezve vallotta be társainak, hogy bizony talán már órák óta rossz irányba tartanak. „Mit tegyünk most? Mi lesz velünk?” – kérdezte egy ijedősebb társuk. „Ugyan, semmi!” – válaszolta egy határozottabb fiú. „Biztosan ismerős volt egy darabig az út, ugye?” – kérdezte botcsinálta vezetőjüket. „Igen, persze! A patakig és a mellette lévő turistapihenőig biztosan jó irányt követtünk. Onnan nem messze volt egy útelágazás, ott fordulhattunk rossz irányba.” „Jó, akkor menjünk vissza oda, ahol még biztosan tudtad az utat, ahol még biztosan nem fordultunk téves irányba! Ez a legjobb, amit tehetünk.” – javasolta a higgadt fiú. Így is tettek. Időt veszítettek ugyan, de megtalálták a helyes ösvényt, s odaértek kitérített céljukhoz.

Noha az ember életútja persze nem egészen olyan, mint egy túraösvény, nem lehet mindent visszacsinálni és újrakezdeni, azért mégis van lehetőség – és sokszor szükség is – arra, hogy bizonyos dolgokban visszakanyarodjunk egy előbbi állapothoz. Megpróbáljunk felidézni, mintegy „újraélni” egyes emlékeket, felvenni már-már elveszett kapcsolatok szárait, visszatérni egy-egy helyszínre, ahol nagyon fontos dolgok történtek velünk, emberek közé, akik pótolhatatlan szerepet töltek be életünkben. Néha esélyt kapunk rá, hogy bizonyos mértékben előássuk a múltból egy korábbi énünket, amikor még jobban önmagunk voltunk. Amikor még nem fordultunk téves irányba, nem rontottunk el annyi mindent. Ezeket a lehetőségeket meg kell ragadni, mert nem minden élethelyzetben adódnak ilyenek.

A Hit Évében különösen is fontos beszélünk arról, hogy a hitünk újra megtalálásának, újra felerősödésének is ez az egyik legbiztosabb módja. A hit ugyanis nem egy állandó állapot az ember életében: nem igaz, hogy ha egyszer már birtokomban van, akkor soha nem veszíthetem el. A hit ugyanis nem elméleti ismeretek, megtanult tételek összessége elsősorban. (Persze a megtanult ismeretek is megfakulhatnak, kieshetnek a fejünkől idővel, ahogyan azt mindannyian megtapasztaljuk.) A hit azonban, ahogyan XVI. Benedek pápa fogalmaz a Hit Évét meghirdető apostoli levelében, elsősorban találkozás, személyes kapcsolat. Egy személyes kapcsolat mélyebben érinti az embert, mint valami elméleti tudás, de sajnos ez is elgyengülhet, leépülhet, ha nem ápoljuk a közösséget, ahogyan azt szintén mindnyájan tapasztaljuk. A hitet a legtöbb ember nem úgy veszíti el, hogy egyszer csak komoly kétségei támadnak Isten létével vagy a vallás tanaival kapcsolatban, vagy hogy komoly érvek alapján meggyőződik az eddig általa követett vallásosság hamisságáról. Nem! Egyszerűen csak „elhagyja”, lassanként elkopik az életéből, mert nem járja azt az utat, amelyre Isten meghívta, amelyen biztosítva lenne számára a rendszeres személyes találkozás. Még csak azt sem lehet állítani, hogy „akkor az ilyen ember soha nem is hitt igazán, nem volt valós a hite”! Természetesen nem válik az ember hite tökéletessé ezen a földön, hiszen ismét mondom, személyes kapcsolatról van szó, aminek mindig épülnie, mélyülnie kell. Azonban az se igaz, hogy ne lett volna valós hit az, amivel az illető szakított, amit maga mögött hagyott. Sokan igenis eljutnak a személyes istenkapcsolatra az imádságban, elkezdődik kifermélni bennük a keresztény szeretetből táplálkozó számos erény, értékes tagjaivá válnak egy-egy hívő közösségnek – és mégis képesek eltávolodni a hittől, mert valahol, valamikor rossz irányba indultak tovább. Elhagytak olyan alapokat, amelyek nélkül nem egészen maradnak azonosak korábbi önmagukkal. A leggyakrabban azzal kezdődik a hit ellanyhulása, hogy az ember elhanyagolja a keresztény közösséget. Nem tartja már elsődlegesen fontosnak a hívő emberek társaságát, a közös imádságot, az élet dolgairól közösségi beszélgetések segítségével

kialakuló keresztény látásmódot. Aztán persze más látásmóddal, más értékek mentén élő emberekkel könnyen találkozunk a mai világban, s könnyen hatást is gyakorolnak ránk.

A közösségi kapcsolatok leépülése után lassanként elmarad a templomba járás, a szentségek gyakorlása. Innentől aztán legtöbbször egyenes az út a vallásosság szinte teljes elhalványulásához. Elmaradnak az egyéni imák, feladunk értékeket, amelyeket korábban fontosnak tartottunk, döntéseinket nem a keresztény értékrend, hanem a minket épp aktuálisan leginkább befolyásoló erők, vélemények alakítják. Isten persze továbbra is figyel ránk, szólítgat minket. Azonban nem várhatjuk, hogy Ő is a mi utunkra térjen, egyetértsen velünk abban, ami nem egyezik akaratával. A szentségek, a legalapvetőbb isteni parancsok, a keresztény közösség építése Jézus tanításának lényegi részét képezik. Ezek azok az utak, amelyeken „Isten jár”, amelyeken találkozhatunk Vele. Ha letérünk ezekről az utakról, ne csodálkozzunk, hogy elmarad mellőlünk!

Jézus azonban, ahogyan a mai evangéliumban is látjuk, megadja a lehetőségét annak, hogy vissza-visszakanyarodjunk, hogy felismerjünk egy-egy értéket, élményt a Vele közös múltból. Ez történik az apostolok és Jézus kapcsolatában a feltámadás után. A Mester nemcsak feltámadt testében marad azonos önmagával, nem csak arcvonásairól ismerik fel övéi. Azonos marad korábbi önmagával tetteiben, az apostolokkal való kapcsolatában is. Ugyanazt teszi közöttük, velük és értük, ugyanarra hívja meg és küldi őket, mint korábban. Az emmauszi tanítványok a kenyértörésben ismerik fel. Péter és Zebedeus fiai újra átélik a csodálatos halfogás eseményét a mai evangéliumban, úgy, mint első találkozásukkor, amikor emberhalászok lettek. Jézus húsvét után is ugyanúgy küldi Pétert, hogy legyen nyájának pásztora, mint amikor korábban kősziklának nevezte el. A feltámadás ténye önmagában örömmel tölthette el, de össze is zavarhatta a tanítványokat. „Mi szükség lenne itt még ránk? Mi dolgunk lehet még itt nekünk, a hatalmas Isten ilyen erőmegnyilvánulása után? Ha Jézus feltámadt a halálból, akkor mindenre képes egyedül is. Mihez kellenénk mi?” És lám, Jézus újra megerősíti küldetésüket. Noha mikor az apostolok partot érnek, már ott parázslik a hal a tűzön, mellette a kenyér, mégis azt kéri tőlük: „Hozzatok a halból, amelyet az imént fogtatok!” Ezzel valójában ezt üzeni: „Továbbra is szükség van rátok, arra, ami a tiétek, csakúgy, mint annak idején a csodálatos kenyérszaporításnál.”

Az apostolok hite a Feltámadottal való találkozások során nem csak abban erősödik meg, hogy Jézus valóban él, valóban visszatért a sírból, tehát Ő a Messiás, az élő Isten fia, hanem abban is, hogy ez a tény nekik küldetést, életprogramot ad. Valamiképpen önmagukban is újra hinni kezdenek: abban a valakiben, akivé Jézus tette őket, abban a célban, amely vonzani kezdte őket, a küldetésben, amit Tőle kaptak! Ha mi is úgy érezzük, ellaposodott a hitünk, talán már el is veszítjük lassan, ideje kissé visszakanyarodnunk! Nem Isten szűnt meg létezni vagy hagyott el minket, még csak nem is az egyház vált alkalmatlanná az Ő megjelenítésére: valószínűbb, hogy mi tértünk el más irányba arról az útról, amelyen még együtt jártunk Vele!